

CONSTRUCȚII ACTANȚIALE LEXICAL-MORFOLOGICE

Aurelia HANGANU

Universitatea de Stat din Moldova

În prezentul articol ne-am propus să scoatem în evidență clasele morfologice de cuvinte ale limbii române care deschid valențe pentru a fi completate cu actanți și, în acest mod, sunt apte să organizeze structuri actanțiale.

Cuvinte-cheie: unitate lexicală, valență, actant, structură actanțială.

ACTANTIAL LEXICAL-MORFOLOGICAL CONSTRUCTIONS

This paper aims to point out the morphological classes of the lexemes of the Romanian Language which have valences to be completed with actants, and, in this way, are able to organize actantial structures.

Keywords: lexical unit, valence, actant, actantial structure.

Structurarea unei construcții actanțiale se datorează posibilităților combinatorii (de valență) ale componentelor lexicale care pot apărea în calitate de organizator al construcției, atrăgându-și, ca nucleu, alte elemente ale limbii. În acest sens, de o poziție privilegiată se bucură verbul, poziție datorată informației gramaticale specifice pe care o asociază flexionar și care îi conferă statutul de principala marcă a referențializării. Același statut reclamă însă și o serie de probleme, care țin, prioritar, de semantica și sintaxa verbului, astfel că la modul de interpretare a verbului și, implicit, a structurilor actanțiale centrate pe verb își „dau concursul, ca nicăieri în altă parte, toate compartimentele lingvistice” [1, p.177].

I. Structura actanțială a v e r b u l u i , în general, reflectă procesul exprimat de verb și actanții (reprezentând participanții) implicați de acesta. În literatura de specialitate s-a menționat că verbul are capacitatea de a pronostica participanții, pentru că reprezintă „o expresie condensată a unei întregi situații” [2, p.10]. Adică, verbul nu exprimă doar un proces așa cum substantivul exprimă un obiect. Verbul denumește și situația în ansamblu, diverse tipuri de procese care constituie elementul de bază al stărilor de lucruri din realitate [3, p.361]. În aceasta constă specificul denotativ al verbului ca parte de vorbire.

Vorbind despre structura actanțială a verbului, pe care o numește implicația verbului, Ion Bărbuță afirmă că aceasta „este determinată de trăsătura /proces/. Anume procesul în calitatea sa de semn dinamic cu desfășurare în timp implică un punct de plecare, o sursă (agentul), un punct final, un obiect afectat de proces (pacientul), un participant în favoarea / defavoarea căruia se realizează procesul (destinatarul), diferite circumstanțe locale, temporale, modale, cauzale, condiționale etc. Acesta este sistemul general de actanți și de circumstanțe implicați de verb, însă fiecare unitate lexicală din această clasă se caracterizează printr-o structură actanțială proprie, ce include informația referitoare la totalitatea participanților la situație și la relațiile lor cu procesul” [4, p.77].

S-a stabilit că structura actanțială a verbului presupune întregul sistem de argumente (roluri tematiche), precum și circumstanțele desfășurării procesului: locul, timpul, modul, scopul, cauza etc. Față de argumente, structura actanțială a verbului este mai selectivă. În limbă sunt verbe care deschid poziții libere aproape pentru toți actanții (de exemplu, verbul *a scrie* implică un agent, un pacient, un instrument, un destinatar și un scop: *Eu îi scriu fratelui o scrisoare cu stiloul pentru a fi informat*) și verbe cu un singur actant – agentul (*Mieii zburdă*) sau chiar niciunul, este cazul verbelor *a ploua*, *a se desprimăvăra* etc. În același context, sensul verbului presupune clasa semantică a substantivului care se realizează într-un actant sau altul. De exemplu, verbul *a tăia* poate admite în calitate de al doilea actant numai substantive care denumesc materii având consistența ce permite acțiunea transmisă de verb: *taie hârtia / plăcinta / piatra* etc. Circumstanțialele, spre deosebire de actanți, sunt mai puțin dependente de structura actanțială a verbelor, fiind admise, cu mici excepții, de mai toate verbele.

Pornind de la studierea raporturilor dintre proces și argumentele lui din perspectiva agent – proces – pacient, cercetătoarea Elena Constantinovici consideră că relația agent – proces – pacient are diferite configurații, ceea ce își găsește reflectare în structura actanțială a verbului. Astfel, autoarea stabilește treizeci de structuri sintactice de bază caracteristice limbii române, pe care le descrie în mod detaliat în „*Semantica și morfosintaxa verbului în limba română*” [5, p.80 sqq.].

1. V	16. Sb + V + C ind (prep.) + C instr
2. Sb + V	17. Sb + V + C d + C ind (D) + C ind (prep.)
3. Sb + V + C d	18. Sb + V + C soc
4. Sb + V + C d + C d	19. Sb + V + C instr
5. Sb + V + C d + C ind (D)	20. Sb + V + P. S. / Sb + V + C d + P. S.
6. Sb + V + C d + C ind (prep.)	21. Sb + V + C loc
7. Sb + V + C d + C instr	22. Sb + V + C timp
8. Sb + V + C d + C loc	23. Sb + V + C mod
9. Sb + V + C d + CPO	24. Sb + V + C cauză
10. Sb + V + C d + C timp	25. Sb + V + C scop
11. Sb + V + C d + C mod	26. Sb + V + C rel
12. Sb + V + C ind (D)	27. Sb + V + C loc + C timp
13. Sb + V + C ind (prep.)	28. Sb + V + C d + C ind. (prep.) + C ind. (D)
14. Sb + V + C ind (D) + C ind (prep.)	29. Sb + V + C d + C timp + C loc
15. Sb + V + C ind (prep.) + C ind (prep.)	30. Sb + V + C ind + C mod

La acestea adăugăm structurile actanțiale cu centrul de grup exprimat prin verb ai căror actanți se realizează propozițional / predicativ, printre care se numără și construcția 20: Sb + V + P. S. / Sb + V + C d + P. S., descrisă de Elena Constantinovici în șirul celor generale.

Cercetările au stabilit că structurile actanțiale pot fi organizate nu numai de verb, dar și de alte părți de vorbire. Astfel, în calitate de centru al unei structuri actanțiale, în afară de verb, se pot realiza: numele (substantivul, pronumele, numeralul), adjectivul, adverbul și interjecția.

II. N u m e l e, reprezentat întâi de toate prin *s u b s t a n t i v*, se caracterizează prin valență. Mai larg, întregul grup nominal de fapt reprezintă o structură cu actanți având ca centru de grup un nume – substantiv, adjectiv, pronume sau numeral. Asemenea verbului, substantivul în calitate de centru își selectează actanții / argumentele pe baza disponibilităților sale combinatorii și a proprietăților sale selecționate, de compatibilitate semantică. Fenomenul devine evident întâi de toate în cadrul relațiilor atributive. Relațiile atributive sunt determinate în principiu de combinatorica proprie claselor morfologice. Or, în general, pentru relațiile atributive sunt relevante capacitățile de valență ale substantivului și adjectivului.

Respectiv, structural, construcțiile sintactice formate de un substantiv pot avea, primordial, configurația Sb.+Atr. sau cu topică inversă Atr. + Sb. De asemenea, substantivul în calitate de centru de grup poate conecta actanți realizați predicativ / propozițional.

Subliniem un lucru important. O mare parte dintre substantivele care deschid valențe și, astfel, pot organiza structuri actanțiale, sunt de origine verbală (formate de la rădăcini verbale / verbe). Acestea sunt cunoscute în literatura de specialitate drept substantive deverbale sau nominalizări ale verbului.

Substantivele românești interpretabile ca fiind nominalizări ale verbului (nume de acțiune, nume de stare) sau ale adjectivului (în serial, nume de stare) conservă configurația de roluri tematice ale verbului sau ale adjectivului de bază: Agentul (*munca lui – El muncește*), Tema (*zugrăvirea camerei – Zugrăvește camera*), Experimentatorul (*în văzul tuturor – Toți văd; cu vrerea ta – Tu vrei; tristețea lui – El (este) trist*), Cauzalul (*omor/omoară din imprudență*), Instrumentalul (*trasul/trage cu arcu*), Sursa, Ținta, Parcurusul (*traversarea/traversează de pe un mal pe altul, peste pod*), Locativul (*prezența în casă – El (este) prezent în casă*), Beneficiarul (*cumpărarea de cadouri copiilor – Cumpără cadouri copiilor*) [6, Capitolul 7, passim] etc.

Substantivele care, neavând rădăcină verbală, exprimă o semnificație specifică verbelor (*criză, exod, rapt* etc.), pot participa la raporturi tematice analoage celor manifestate în structurile nominalizate ale verbelor. De exemplu: *exodul populației – Populația pleacă, emigrează* (Agent); *criza de ficat a bătrânului – Bătrânului îi este rău de la ficat* (Experimentator).

Substantivele provenite de la verbe tranzitive agentive pot apărea în construcții ambigue, având un argument corespunzător subiectului Agent sau complementului direct Temă din grupul verbal de bază. De exemplu: structura *Cercetarea studenților* poate fi interpretată ca „*studenții cercetează*”, unde *studenții* apare cu rol de Agent, „*(cineva) îi cercetează pe studenți*”, același cuvânt funcționând ca Temă, dar și „*opera (științifică a studenților)*” în care se actualizează ca Posesor).

Anumite nume de agent sunt compatibile cu unele argumente ale verbului de bază. De exemplu: *cultivator(ul) de cereale* – *Cultivă cereale* (Temă); *jucător de cărți* – *a jucat cărți* sau *cu cărți(le)* (Temă/Instrument); *conducătorul statului* – *Conduce statul* (Temă/Posesor) etc.

Cauzalul, atunci când se realizează ca subiect în nominativ, este exprimat printr-un grup prepozițional în construcția nominalizată. De exemplu: *Căldura topește gheața* – *topirea gheții de/la căldură*.

Substantivele românești analizabile ca formații compuse, și anume – ca grupuri verbale sudate, au o structură internă similară cu cea a grupului verbal corespunzător. Formațiile compuse de acest tip pot fi descrise ca având în alcătuire un centru și un complement al centrului [a se vedea și 7, p.68-70), aflate în diverse raporturi tematice. În limba română, rolurile tematice ale actanților care participă în structura substantivelor compuse sunt mai variate decât cele ale argumentelor încorporate în derivatele sufixale. A se vedea și exemple de tipul: *sare-garduri*; *fugi-de-la-mine*; *taie-câinilor-frunză* [apud 8, p.219].

O situație specială au substantivele provenite din conversiunea participiului pasiv. Acestea pot fi interpretate ca substantivări ale Temei verbului. A se considera: *Rănitul a primit îngrijire medicală* – „*omul rănit*”.

Grupurile atributive pot fi caracterizate ținând seama de particularitățile categoriale ale elementelor componente. De obicei, pentru generarea relațiilor combinatorice e nevoie de îmbinarea unităților morfologice din clase diferite. Totodată, este știut că sunt posibile îmbinări alcătuite de unități ale aceleiași clase morfologice, și anume – îmbinări alcătuite de substantive: *casă de piatră*, *haina elevului*, *frunze de dor* etc. În cadrul acestor grupuri intră în relație substantive reprezentând diferite subgrupuri sau aparținând diferitelor câmpuri semantice. De exemplu, în îmbinarea *dimineață de vară*, primul element semnifică o parte a zilei, iar al doilea – un anotimp, parte a anului; în îmbinarea *vestă de lână* primul element desemnează o piesă vestimentară, al doilea – materialul etc.

Așadar, din punct de vedere morfologic, reprezentarea actanților variază. Drept actant al substantivului se poate realiza un alt nume (substantiv, pronume sau numeral), preponderent forme ale cazului genitiv sau ale acuzativului cu prepoziție. De exemplu: *carte a Mariei / a ei / a primei* și *carte de hotar / dintre acelea / dintre primele*.

Actanții exprimați prin forme adjectivale (adjective propriu-zise, adjective pronominale, adjective numere, gerunzii, participii adjectivizate etc.) precedă sau urmează substantivul-centru. Această exprimare este și cea mai frecventă: *carte veche / interesantă / mirosindă / citită, acea carte, cinci cărți* etc.

Altă categorie de actanți ai substantivului se exprimă prin adverb sau supin și se construiește cu ajutorul prepoziției de: *carte de citit, carte de acolo*. În antepoziție, adverbul nu este însoțit de prepoziție: *asa carte*.

În cazul structurilor actanțiale având ca centru un substantiv, o situație specială au articolul definit și cel indefinit. Articolul funcționează ca integrator enunțiativ, conferind substantivului calitatea de constituent al enunțului [9, p.48]. Articolul definit enclitic stabilește cu substantivul o relație de tip afixal și formează, împreună, un grup nominal de tip special, o unitate morfosintactică. Articolul nedefinit, întotdeauna proclitic, spre deosebire de cel definit, permite intercalarea unor anumiți adjuncți ai substantivului între el și substantivul-centru de grup [idem, p.97].

Adjuncții substantivului îndeplinesc diferite funcții în planul discursului și în planul organizării semantice a construcției. Unii dintre aceștia sunt disponibili să îndeplinească mai multe funcții, alții sunt specializați. Structura grupului variază în funcție de contextul sintactic, de poziția sintactică actualizată prin substantivul-centru și în funcție de forma cazuală a acestuia. Condiționările sunt generale și independente de particularitățile semantice ale centrului substantival.

III. Construcțiile actanțiale se pot forma și în jurul unui centru exprimat prin a d j e c t i v . Adjectivul, în fapt, participă la organizarea structurii propoziției ca termen dependent, subordonându-se centrului unui grup ierarhic superior, de obicei un grup nominal sau unul verbal. Astfel, adjectivul cap de grup are un dublu rol sintactic, producându-se în același timp ca termen subordonat (actant) într-o construcție actanțială centrată pe un nume sau pe un verb și drept termen regent, nucleu, centru de grup pentru unul sau mai mulți actanți.

În multe privințe structurile cu nucleu adjectival se aseamănă cu cele având ca centru de grup un adverb (a se vedea și infra). De obicei, acestea sunt construcții monovalente, adică bimembre. De subliniat că adjectivul propriu-zis poate fi centru al unei construcții actanțiale în condiții limitate din punct de vedere semantic și formal. Calitatea gramaticală a adjectivului centru de grup are consecințe directe asupra selectării actanților/argumentelor pentru valențele deschise. Adjectivele verbale necesită mai multe argumente obligatorii în raport cu adjectivele propriu-zise. Actanții adjectivelor postverbale sunt dictați de clasa semantică a verbului

de bază, ei fiind deschiși mai mult pentru clasa circumstanțialelor. La fel și în cazul adjectivelor prototipice, semantica generează diferențe în ce privește selectarea actanților. De exemplu, adjectivele calificative acceptă argumente cantitative de diferite feluri: *extrem de dulce, grozav de frumos, mult mai eficace, tot mai fierbinte* etc., argumente temporale sau locale: *copac înmugurit acum în grădină, delegație extinsă atunci în Germania* etc. Adjectivele categoriale însă, atunci când sunt utilizate cu sens propriu, admit un număr limitat de argumente, exprimate de obicei prin adverbe de mod: *oarecum regională, nu tocmai românesc, deloc muzicală* etc.

Adjuncții adjectivului sunt exprimați prin adverbe intensive sau de alt tip, substantive, adjective verbale, verbe la infinitiv sau supin și propoziție subordonată, calitatea lor variind de la un adjectiv la altul. Argumentele adjectivului sunt obligatorii atunci când sensul adjectivului este insuficient (*comportament analog cu modelul, bătrân ajutat de fiu, cetățean dator băncii* etc.), însă pentru cele mai multe adjective argumentele sunt contextuale, facultative, o mare parte dintre ele folosindu-se chiar în mod absolut, adică fără să impună prezența vreunui adjunct: *fată harnică și cuminte*.

Prin calitatea și organizarea adjuncțiilor construcțiile actanțiale cu centru adjectival se aproprie de construcțiile actanțiale cu centru verbal: ca și acesta din urmă, adjectivul deschide valențe pentru complemente și circumstanțiale, și nu pentru atribute. Totodată, spre deosebire de construcțiile axate pe verb, structurile centrate pe adjectiv nu antrenează vreun subiect sau complement direct, nu au posibilitatea de a dubla complementul indirect prin cliticile pronominale, nu pot încorpora valori aspectuale și modale în forma flexionară a adjectivului-centru, în schimb acceptă prezența mărcilor de gradăție, care nu pot apărea pe lângă verb [a se vedea și 10, p.105].

Dat fiind că, în general, capacitățile de valență ale adjectivului se manifestă în cadrul relațiilor atributive și al celor verbale, pentru centrul-adjectiv se poate, în principiu, stabili echivalența structurilor sintactice cu cele pe care le pot organiza substantivul (Atr + Atr.) și / sau verbul (a se vedea *supra*). Actanții adjectivului se pot actualiza prin adjectiv, adverb, substantiv, verb la supin sau infinitiv ori prin unități predicative, ca actanții predicativi.

IV. Unitățile din clasa a d v e r b u l u i constituie centrul unei construcții actanțiale adverbiale. Tipul de adverb care se actualizează are implicații în organizarea grupului. O mare parte a adverbilor de timp, de mod, de loc, de cantitate și adverbele modalizatoare pot funcționa drept centru al unei construcții actanțiale cu elementele componente actualizate. Unele adverbe, în anumite contexte semantico-sintactice, necesită compliniri obligatorii. Acestea sunt așa-numitele adverbe simetrice (de tipul: *asemenea, concomitent, paralel, simultan*), care pot funcționa în construcții avalente, cum ar fi [*ei se deplasează*] *paralel*, [*ei vorbesc*] *simultan* etc. Aceleași adverbe însă cer obligatoriu un adjunct, formând construcții actanțiale monovalente, în contexte de felul: *El se deplasează paralel cu drumul, Ei vorbesc simultan cu profesorul* etc. Mai mult, în situații rare, același centru adverbial poate avea mai multe posibilități de lexicalizare a actanților (*asemenea frunzei de stejar, asemenea cu frunza de stejar, asemenea celei care stă în bătaia vântului*).

Marea parte a adverbilor se realizează în structuri monomembre, avalente: *bine, unde, acolo, repede* etc. Însă, un număr mai limitat de adverbe pot primi adjuncți, facultativi sau obligatorii. Aceasta, în principiu, înseamnă că adjuncții adverbului se încadrează mai degrabă în clasa circumstanțialelor decât în cea a actanților propriu-ziși.

Structurile actanțiale al căror nucleu este realizat prin adverb sunt relativ uniforme în ce privește conținutul. Preponderent, în calitate de elemente componente ale acestora pot apărea unitățile unei singure clase morfologice – așa-numiții intensificatori și adverbe răzlețe (de obicei, de loc). Exemple tipice pentru asemenea structuri sunt cele de felul: *mai bine, atât de repede, extrem de alene, tare demult, departe de aici, drept acasă* etc. Mai rar, se atestă structuri adverbiale alcătuite din trei elemente: *odată tare demult, undeva mai încolo* etc.

Actanții atrași în cadrul unei structuri actanțiale de către un adverb-centru de grup se pot actualiza prin adverb, nume cu propoziție, infinitiv sau propoziție subordonată.

V. Structurile actanțiale care au drept centru o i n t e r j e c ție reprezintă o parte a propoziției organizată sintactic și semantic în jurul unei interjecții – centru de grup. Astfel, acestea vor fi alcătuite din interjecție și alte componente, în diverse poziții sintactice pe lângă interjecție.

Interjecția se poate produce în calitate de centru organizator al unei construcții semantico-sintactice dat fiind autonomia lor comunicativă și capacitatea de a alcătui singure propoziții nestructurate (de tipul *Vai!, Of!, Iată!* etc.). E drept, nu toate interjecțiile pot contracta relații sintactice. E vorba numai de acel tip de

interjecții care substituie în fapt verbul, adverbul sau adjectivul, axându-se pe relații de echivalență semantică (parțială). De aici și modul lor de funcționare în structuri: acolo unde se integrează sintactic, respectivele interjecții funcționează ca verbe, adverbe sau adjective [9, p.671].

Mai mult, interjecțiile care reprezintă propoziții nestructurate au încorporată o predicție. Aceasta facilitează disponibilitatea combinatorie a interjecțiilor, care se află și în strânsă legătură cu semnificația pe care o au.

De subliniat că între interjecții se pot face distincții în funcție de restricțiile combinatorii: unele interjecții se pot asocia cu complement direct, altele cu complement indirect, altele cu diferite circumstanțiale. Mai puține interjecții sunt cele care acceptă un subiect și/sau predicativul suplimentar. Astfel se pot generaliza structurile sintactice având drept centru de grup o interjecție:

Sb+Interj	Interj+ C d+C circumst
Interj+ C d	Interj+ C ind+ C circumst
Interj+ C d (prep)	Sb+ Interj+ C d+ C circumst
Interj+ C ind	Sb+ Interj + C ind+ C circumst
Interj+ C ind (prep)	

Unele structuri sunt discutabile din punctul de vedere al organizării lor semantic-sintactice. Avem în vedere și posibilitățile de extindere cu diferite determinări circumstanțiale ale acestor construcții, dar care au caracter facultativ.

Referitor la construcțiile actanțiale ai căror actanți sunt exprimați printr-un adjectiv sau adverb (incluzând printre adverbe prepozițiile și conjuncțiile) se urmărește fenomenul dependenței sintactice a actantului semantic. Mai exact, trăsătura determinantă a claselor de cuvinte adjectivale/ adverbiale este exact această proprietate: de a accepta primul sau singurul său actant semantic în calitate de regentul său sintactic și de a deveni atribut sintactic de adâncime al celui din urmă [a se vedea 11, p.105ssq despre cazurile posibile de orientare opusă a elementelor dependente semantice și sintactice]:

(interesantă)–1→(carte) CARTE–ATTRIB.→INTERESANTĂ
 (repede)–1→(alerga) [a] ALERGA–ATTRIB.→REPEDE
 (astăzi)–1→(alerga) [a] ALERGA–ATTRIB.→ASTĂZI
 (pictură)←1–(pe)–2→(perete) PICTURĂ–ATTRIB.→PE–II→PERETE
 (citi)←1–(când)–2→(intra) CITEȘTE–ATTRIB.→CÂND–II→INTRĂ

Realizarea glotică a unui participant obligatoriu al unității lexicale poate fi regentul sintactic al altei unități lexicale atunci când actanții semantici sunt exprimați frazeologic de către verbul principal.

Notă: În lingvistica modernă se discută despre statutul prepoziției ca centru de grup sintactic. Se afirmă că prepoziția poate satisface această poziție, ea fiind cea care impune termenului cu care se asociază o serie de restricții de caz, număr, articulare, de topică. Mai mult, se distinge o subclasă de prepoziții, plină semantic, care funcționează ca un predicat semantic și atribuie, în această postură, diverse roluri tematice termenului asociat [a se vedea și 10, p.122-129; 12]. În acest sens se afirmă că prepozițiile, la fel ca și desinențele cazurilor oblice, participă la atribuirea rolurilor tematice, alături de centrul adjectival sau nominal. Faptul se urmărește în structuri românești ca: a) *achiziționare de cărți* (grup prepozițional, Temă); b) *achiziționarea cărților* (genitiv, Temă); c) *(tata) mândru de fiul său* (grup prepozițional, Temă); d) *(om) drag mie* (dativ, Experimentator) [apud 13, p.181].

Atunci când este purtătoare de sens lexical, prepoziția atribuie roluri tematice direct și independent: a) engl. *The road is to London* (Țintă) (apud idem, p.179-180); b) rom. *Ion vine de la Iași* (Sursă), *vine la Iași* (Țintă), *locuiește lângă Iași* (Locativ).

Alți cercetători consideră prepoziția inaptă de a forma structuri în jurul său; or, statutul de unitate semantică al prepoziției este unul greu de definit [14]. Există și un punct de vedere de compromis, care susține că prepoziția „contopește” sensurile lexical și gramatical [15].

Chiar dacă manifestă unele capacități de asociere a componentelor, vom evita discuția referitoare la prepoziția-centru de grup, ea fiind una de proporții.

Referințe:

1. Bahnaru V. Bazele lingvistice pentru o teorie generală a lexicografiei românești: teză de dr. hab. în filologie. - Chișinău, 2008.
2. Шмелев Д.Н. Проблемы семантического анализа лексики: (на материале русского языка). - Москва: Наука, 1973.
3. Гак В.Г. Высказывание и ситуация. - В: Проблемы структурной лингвистики, 1972. - Москва: Наука, 1973, с.349-373.
4. Bărbuță I. Semnificația lexicală și categoriile gramaticale ale cuvintelor în limba română. - Chișinău: CE USM, 2002.
5. Constantinovici E. Semantica și morfosintaxa verbului în limba română. - Chișinău: CEP USM, 2007.
6. Stan C. Gramatica numelor de acțiune din limba română. - București: Editura Universității din București, 2003.
7. Grimshaw J.B. Argument Structure. - Cambridge, Mass.: MIT Press, 1990.
8. Stan C. Categoria cazului. - București: Editura Universității din București, 2005.
9. Guțu Romalo V. (coord.). Gramatica limbii române. Vol.1: Cuvântul; Vol.2: Enunțul. - București: Editura Academiei Române, 2005.
10. Mel'čuk I. Dependency Syntax: Theory and Practice. - Albany, NY: SUNY Press, 1988.
11. Minuț A.-M. Interjecția în limba română (I). Analele științifice ale Universității „Al.I. Cuza” din Iași. Secț. III. Lingvistică. 1997, **43**, 179-186. ISSN 1221-8448; MINUȚ; Ana-Maria. Interjecția în limba română (II). Analele științifice ale Universității „Al.I. Cuza” din Iași. Secț. III. Lingvistică. 1998-1999, **44-45**, 157-172. ISSN 1221-8448.
12. Cornilescu A. Concept of Modern Grammar: A Generative Grammar Perspective. - București: Editura Universității din București, 1995.
13. Ильиш Б.А. Строй современного английского языка. - Ленинград: Просвещение, 1971.
14. Иванова И.П., Бурлакова В.В., Почепцов Г.Г. Теоретическая грамматика современного английского языка. - Москва: Высшая школа, 1981.

Prezentat la 04.09.2012